

Frideczky Katalin

Elázva

Már akkor tudta, hogy esni fog, amikor leért a dombról, de már nem fordul vissza az ernyőért. Hetykén lépked a csinos ruhájában, mint akit várnak valahol. Nem szereti a sokadalmat, de ma ünnep van, és elhatározza, hogy magányát feltűnés nélkül elvegyíti a tömegben. A part a szokottnál is élénkebb. Sült kolbász, lángos és kürtőskalács illatát hordja a szél. A teret sörpadok és hosszú asztalok töltik meg. Két szélről bódék sora. A bejáratnál két öles platán között kifeszített molinó hirdeti: „Sörfesztivál”. Azon mélézik – miközben a tegnapi eső után fennmaradt tócsákat kerülgeti –, hogy vajon nem szentségtörés-e sörfesztiválon bort inni. – Ó, dehogy, tessék csak! – kínálgatja a csinos, fiatal eladólány. Egy eperbor-fröccs mellett dönt. Az ital egész estére kitart, hiszen ő ugyan sokat tud inni, de csak lassan – ahogy mondani szokta. – A poharat elviheti, de hozza majd vissza! – figyelmeztetik. Sétálgat a kavicsal felszórt téren, meg-megáll a lacikonyhák, édességárusok, pálinkások standjánál, szorongatja a poharát, és közben vigyáz, hogy tócsába ne lépjen. A szandáljába így is lépten-nyomon befurakszik valami, amit percenként ki kell rázni. Néha nekiütközik egy-egy ténfergő kutyának vagy kergetőző gyerekek. Tegnap elmosta az eső a nyitónapot. Talán ma megússza... Néha villám cikázik át az égen. Mint azon az estén, amikor a kedvesével ültek a parton, és egymást túlcitálva bizonygatták próbának kitett szerelmüket.

– El fogsz veszíteni! Nem bánod? Nem érzed, mennyire méltatlan ez hozzánk? Hiszen szeretjük egymást! Mi lehet fontosabb, mint a szerelmünk? Minden más fontosabb, mint a szerelmünk? Tényleg ezt akarod? El akarsz veszíteni?!

Lázás, kétségbeesett válasz érkezik: – Jövök, holnap estére ott leszek!

Zaklatott vagy. Összevissza beszélsz, paksaméta levelet nyomsz a kezembe, hogy olvassam, olvassam, mielőtt bármit mondanék! Leülünk a parton, és miközben a levelet olvasom, kortyolunk bőséggel a jóféle konyakból, amit hoztál, és szívjuk egyik cigarettát a másik után izgatottságunkban. Egymás szavába vágunk, sírunk és nevetünk és ágálunk és taszigáljuk és vonzzuk egymást. Az elektromosság szikrái pattognak ide-oda. Minden korttyal és cigarettaslukkal közelebb hozzuk a vihart, ami Badacsony partjai felől lila villámokat szór a vízre. Sötét az este. A villámok egyre sűrűbben repesztik meg az eget. Dörrenés nem kíséri, csak valami távoli, halk moraj. És akkor leszakadt az ég! A szél fákat tépáz, és súlyos ágakat hajít a földre, reklámtáblákat fektet két vállra, cserepeket sodor le a tetőkről. Elindulunk a ház felé. Karom kitérve vágok neki a záporzó esőnek. Nem talál el egyetlen cserép, faág vagy vihartépte cégér sem. Tébolyult kacagásom versenyt csattan a mennydörgéssel. Eső áztatta ruhám a testemhez tapad. A viharral dacolva araszolunk fölfelé a dombon, és minden, ami agyonsújthatna bennünket, mellénk esik, és én minden villámra és csattanásra velőtrázó kacajjal válaszolok. Ma este minden eldől!

Elered az eső. Először senki nem bánja, szinte jólesik a fullasztó melegben, de aztán egyre több ernyő nyílik ki. Minden talpaltanyi helyen esőköpenyes, ernyős emberek állnak, csoportokba verődve. Szinte csak a tócsák maradtak szabadon. Jó lenne beállni valamelyik bódé eresze alá. A pohár még mindig a kezében van. Vissza kell vinni ahhoz a kedves lányhoz, ahogy megígérte. Bár végigfut az agyán, hogy milyen drága volt az a fröccs, még a pohár is bőven beleférne az árába. De ő becsületes, nem fog meglépni, holott az eső egyre erősebben zuhog, sokan menekülőre fogták. Ő hűségesen keresi a bódét, amit a kavarodásban elsőre nem is talál meg. A haja, ruhája kezd átnedvesedni, és bár még mindig meleg van, a házig még jókora út áll előtte, ráadásul kaptatón, megfázhat, míg fölér. Bánja már, hogy nem vett ernyőt magához. Végre megleli a bódét. Az eladólány éppen egy fiatal-

emberrel flörtöl, észre sem veszi a pultra letett poharat. Aztán mégis feléje fordul, és amint meghallja, hogy nincs ernyője, és messze még a házig, felajánlja, hogy esőköpenyt rögtönöz számára szemeteszákból. – A fejére meg húzhat egy reklámszatyrot! Tegnap is jó pár ember így úszta meg a vihart, fogadja csak el! – Ő nevetve beleegyezik, és széttárja a karját, mint egy öltöztetőbaba. Átbújtatják a fejét a fekete kukazsák alján tépett lyukon, ráhúzzák a testére, majd kettőt-kettőt kihalásítanak a kezének, és máris kész az esőkabát! – Szemétnek még úgysem öltöztem jelmezbálon! – tréfálkozik. Szeret a fiatalok között forgolódni, bár már jócskán benne van a nyugdíjaskorban. – Ezt meg kell örökíteni! – mondja a fiatalember, aki eddig a lánynak tette a szépet, és lefényképezi. Kezébe nyomnak két palack bort, hogy hatásosabb legyen. Ő tele szájjal nevet a saját pojacaságán. A képen úgy fest, mint egy elázott duhaj. A jókedv még a hazafelé vezető úton sem hagyja el. A kaptatón azonban szíven üti a régi emlék. Ugyanúgy villámlik és zuhog, ugyanaz a domb, ugyanúgy a testéhez tapad a nedves ruhája. Most nem kacag. Némaság veszi körül. Az utca kihalt, néptelen. Mindenki fedezékbe vonult, vagy ki sem dugta az orrát ebben az ítéletidőben. Csak egy hajlott hátú, elázott aszszony baktat fölfelé a dombon a nevetséges maskarájában.